

Po tom, ako som strávil v Rusku „vianočný“ Nový rok musím povedať, že sa mi Rusko začína čoraz viac páčiť. Prečo? No predovšetkým som ohúrený, ako sa Rusi vedú kultivovane zabávať, no zároveň veľmi humorne a zábavne, s veľkou parádou i okázalosťou bez zbytočných trápností, s krásnymi novoročnými želaniami plnými ľudskosti a tepla (oproti tým našim trápnym zábavným programom v slovenských televíziách – prepáčte mi to, nehnevajte sa na mňa, ale je to tak :-). Dokonca prezident Medvedev v kratučkom príhovore občanom Ruska spomenul, aký krásny rodinný sviatok je práve Nový rok, kedy sa stretáva celá rodina, spoločne oslavujú a prajú si to najlepšie – chápete? Presne to, čo pre nás znamenajú Vianoce, pre Rusov znamená Nový rok. A je to zapustené hlboko v dušiach všetkých Rusov.

Keď som sa totiž pýtal starších ľudí na Vianoce, nikto si nepamätá, žeby sa niekedy v Rusku nejako zvlášť oslavovali tak, ako u nás. Povedali: „Čo žijem, oddávna sme oslavovali Nový rok s Dedom Marozom. Nevieť si predstaviť niečo iné.“ Jednoducho je to pre Rusov veľmi ťažké oslavovať nejako veľmi okázalo 25. December ako u nás. Prirodzene ľahšie už od narodenia je im oslavovať práve Nový rok. Vianoce sú totiž v Rusku prakticky neznámy pojem. Pravoslávni veriaci v Rusku Vianoce síce slávia, ale až 7. januára, teda podľa starého juliánskeho kalendára, ktorý je posunutý zhruba o dva týždne oproti nášmu kalendáru v Európe a prakticky v celom svete. Tento pravoslávny sviatok Raždestva (Narodenia Pána) však všetci Rusi už neoslavujú v takej miere ako u nás veriaci či neveriaci Vianoce 25. decembra. Všetko, čo si my predstavujeme pod Vianocami so všetkým, čo k tomu patrí (stromček, darčeky pod ním, ktoré prináša Ježiško, slávnostná Štedrá večera, vianočné vinše, priania, koledovanie), majú Rusi v plnosti na Nový rok 31. decembra a následne 1. januára. Všetci Rusi si totiž do 31. decembra zaobstarajú stromček, potom ho ozdobujú, kupujú darčeky pre svojich blízkych, pripraví

Napísal Balek Robert
Streda, 06 Január 2010 12:10

slávnostnú večeru, po ktorej prichádza Dedo Mráz a Snegúročka (Snehulienka) a „prinášajú darčeky“ deťom, ľudia si prajú novoročné prania a vinše a samozrejme o polnoci nechýbajú ohňostroje, prejav prezidenta a spev ruskej hymny na všetkých kanáloch televízií presne o polnoci, po ktorej pokračuje veselá zábava až do rána v rôznych podobách. Okrem toho nesmú na hlavných námestiach miest chýbať ľadové sochy, ľadové šmýkačky, obrovské hrady a zámky či postavičky z rozprávok - samozrejme v mestách, kde sú poriadne mrazy. Aj u nás v Irkutsku už od začiatku decembra postupne začali vyrastať predovšetkým na Skvere Kírova (námestie v historickom centre) ľadové sochy - určite si ich pozrite na [FOTKÁCH ľadovej krásy Irkutska](#), ktorú som si pozrel so svojimi spolužiakmi z Vietnamu a Mongolska.

Dedo Mráz a Santa Claus

Zábavné bolo pre mňa aj to, ako všade z reklám zaznievalo: „Ded Maroz ľubí tija!“ (Dedo Mráz ťa ľúbi!). Škoda, že u nás z reklám na Slovensku nezaznieva: „Ježiš ťa miluje!“ – to by bola revolúcia!!! No a v Rusku ťa ľúbi jednoduchý mráz. No nie je to krásne? Nie nie, ja sa trochu aj smejem, pretože za tých 70 rokov sa v Rusku podarilo pretransformovať Vianoce na Nový rok a Ježiša vymeniť za Deda Mráza z rozprávok, ktorý sa postupne vplyvom komercie čoraz viac začína podobať na amerického Santa Klauza, čo je trochu škoda, pretože skutočný Ded Maroz v Rusku je oblečený v červenom alebo modrom a Snegúročka v bielomodrom kroji s krásnym čepcom okolo hlavy a všetko krásne prečipkované a povyšované – no jednoducho nádhera. Keď vidím teraz na uliciach tu v Irutsku oblečených Dedov Marozov v červených nohaviciach, červenej bundičke a červenej čiapočke, je mi smutno. Rovnako ako sa to deje aj u nás na Slovensku, kde Santa Klaus z nepochopiteľných príčin vytláča Ježiša z jaslíčiek.

Prečo darčeky?

No a prečo stavajú Rusi na Nový rok stromček, bola odpoveď, že predsa Dedo Mráz prináša joločky (jedličky) z lesa do príbýtkov, pretože im je v lese zima a treba ich trochu zohriať. No a prečo darčeky, no pretože Dedo Mráz je dobrý k tým, ktorí sú dobrí a dáva im dary a zlým zas na smiech to, čo im patrí – spomeňte si na kultovú ruskú rozprávku „Mrázik“ u nás, bez ktorej si už mnohí na Slovensku Vianoce ani nevedia predstaviť, ako tam Ded Maroz odmení krásnu, skromnú a dobrú Nastenku bohatstvom a ženíchom a škaredú, sebeckú a zlú Marfušu kameňmi a sviňami v záprahu. Nuž preto všetci na Nový rok dostávajú darčeky od Deda Mráza.

Dedo Mráz v Divadle národnej drámy

Už od 24. Decembra sa všade na námestiach začínajú stavať stromčeky a tí šikovnejší už aj organizujú príchod Deda Mráza a dokonca už aj oslavujú Nový rok, predovšetkým rôzne firmy pre svojich zamestnancov, pretože 31. Decembra predsa chce byť každý so svojou rodinou. Ja som takto bol priamo na dvoch oslavách a príchodoch Deda Mráza ešte pred 25. Decembrom. Jedného Deda Mráza nám zorganizovala naša škola, kde sa učím ruštinu. Malo to byť v Divadle národnej drámy. Samozrejme, že s mojím spolužiakom Mikom z Fínska, sme zabúdili, keď sme toto divadlo hľadali. Každý nás totiž posielal do Dramatického divadla, ktoré je pomerne blízko nášho katedrálneho chrámu. Keď sme tam konečne dorazili, divadlo bolo prázdne a nikde živej duše. Po tom, ako som zavolať spolužiakovi Slavovi z Vietnamu, som sa dozvedel, že musíme nastúpiť na autobus a viezť sa aspoň pol hodinu na opačnú stranu mesta. Nuž po viac ako polhodine cestovania sme konečne dorazili do divadla. Rozprávka o Dedovi Mrázovi síce už bola v druhej polovici – môžete si ju aspoň sčasti pozrieť na [VIDEU](#), ale užívať som si užíval - herci boli vynikajúci. Po predstavení nám herci spolu s Dedom Mrázom a Snegúročkou pripravili naozaj zábavné stretnutie. Tak výborne pripravené stretnutie som nezažil ani u nás na Slovensku 6. Decembra so sv. Mikulášom – u určite si to pozrite na [VIDEÁCH](#), ktoré som pre vašu inšpiráciu urobil. Naozaj som sa nenudil.

Koncert s predstavením krajín - aj Slovenska

My sme na oplátku Dedovi Mrázovi zahrali modernú rozprávku o repke a myške, ako ju ťahali hip-hopový dedko, moderná dáma - babka, punková vnučka, mačka ala Michael Jackson a nemohli vytiahnuť – veď viete, ako to skončilo. U nás prišla na koniec SuperMyš – kulturistka. No prsto zábava. Bolo to číslo, ktoré si pripravili študenti z Mongolska na koncert, ktorý organizovala naša škola 8. Decembra, kde mal každý študent predstaviť svoju krajinu tancom, spevom alebo nejakou prezentáciou s fotkami. Ináč, musím povedať, že to bol veľmi pekne pripravený koncert – toľko zaujímavého som sa dozvedel o Mongolsku, Číne, Vietname, Kórei, Fínsku, Kongu z Afriky, Tadžikistanu, Kazachstanu a o ďalších krajinách sveta, z ktorých pochádzajú študenti našej fakulty. No a moja maličkosť sa snažila prestaviť Slovensko. Ponúkol som našim organizátorom viacero variantov, no nakoniec si vybrali prezentáciu, ktorú som urobil poskladaním všetkých možných videí, ktoré som našiel na Youtube o Slovensku a cez to znela jediná pre nich chytľavá pieseň o Slovensku - „V dolinách“ upravená Desmodom do rockovej podoby. Samozrejme nástojili na tom, aby som tam spieval aj ja a pieseň aby išla iba ako hudobný podklad. Po ťažkom rozhodovaní som sa nakoniec odhodlal a musím povedať, že to bola naozaj poriadna sila - stáť pred tak zhruba tisíc študentmi v hľadisku a spievať „Je to Slovensko čarovné, hrdé, mám ho rád!“ Uuuuf, zimomriavky mi behali po celom tele. Dal som do toho všetko. Podľa mňa sa mi to až tak dobre nepodarilo, ale spolužiaci a učitelia boli uveličení, že aký mám silný a dobrý hlas, že ako spevák z irkutskej filharmónie (smejem sa hlasnooo :-). No asi neboli zvyknutí na nejakých dobrých spevákoch, tak pochválili aj mňa. Nuž užil som si „pár minút slávy“ aj s takým hlasom, aký mám – hi hi hi... Ak si to naozaj chcete vypočuť (trošku falošné, ale snažil som sa ako som vedel), môžete si to pozrieť a vypočuť na

VIDEU sami. Ostatné vystúpenia si môžete takisto pozrieť na VIDEÁCH aj číslo s repkou a hip-hop dedkom a mačkou ala Michael Jackson, ale aj Vietnamský druh palicového tanca, kórejský národný tanec s krásnymi farebnými vejármi, mongolský národný tanec naozaj talentovanej tanečnice, či Indonézska prezentáciu a národnú pieseň o ich krajine spievanú našou sestrou SSpS Eusébiou z Indonézie, ktorá sa rovnako ako ja učí ruštinu v tej istej fakulte... Celý program bol naozaj veľmi krásny, poučný a výborne zorganizovaný. Radosť pozeráť.

Raz dva tri, jolačka zažgni!

Takže potom, ako si Dedo Mráz pozrel číslo našich mongolských spolužiakov o repke a myške-kulturistke, skoro spadol z nôh. Pripravil si toho pre nás na oplátku dosť. Nuž a po mnohých súťažiach a po tom, ako chcel Dedo Mráz utiecť a my sme sa snažili mu v tom zabrániť, sme sa snažili ešte pred rozdávaním darčiekov zapáliť stromček, čo je spoločný tradičný obrad každého stretnutia s Dedom Mrázom v Rusku. A viete, ako sa zapaluje stromček v Rusku? No všetky deti musia o dušu kričať: „Raz dva tri, jolačka zažgni!“ (Raz dva tri, jedlička, zapáľ sa!) No samozrejme, že ani na prvý krát ani na druhý krát sa to nikomu nepodarí a na tretí krát sa za úžas všetkých detí stromček zapáli (no nie ako fakľa samozrejme a nezhorí, myslím na svietilka na stromčeku samozrejme). Nám akosi nefungovala električka, tak sa stromček zapálil asi až na piaty krát. Aj to musel „zaklínaciu formulku“ povedať osobitne spolužiak zo Švédska. Dedovi Mrázovi sa totiž na začiatku darilo pozdraviť všetkých študentov ich rodným jazykom pokiaľ nenarazil na tohto študenta zo Švédska, kde musel kapitulovať. So slovenčinou som ho už nechcel unúvať a trápiť.

Cesta od Deda Mráza domov

S celým programom som bol jednoducho veľmi spokojný. Inak sa ani nedalo. Spolu so spolužiakmi aj s novými kamarátmi – spolužiakmi z Tadžikistanu a Turkmenistanu, s ktorými som sa na Dedovi Mrázovi zoznámil, sme sa vrátili na „Palitech“ – hlavnú budovu Irkutskej Polytechnickej univerzity, kde sme znova stretli ďalšieho Deda Mráza, ktorý takisto s deťmi zapaloval jolačku (VIDEO). A tak som si zopakoval: „Raz dva tri, jolačka zažgni!“ Deti si k tomuto stretnutiu pripravili niečo ako lampióny z papiera všelijako vystrihované, farbené od výmyslu sveta. Krásne no aj zábavné - keď som nahliadol do lampióna prizrieť sa, čo tam horí, našiel som normálnu svietiacu baterku, ktorú držali v ruke a na nej nastoknutý lampión. No záábava - jednoduché a pekné. Potom ma pozvali noví kamaráti z Turkmeni a Tadžiki – stanu na ich internát pozrieť sa ako si tam žijú. No - celý internát ozdobený pre príchod Deda Mráza. Sranda, aj zábava v jednom. Neskôršie som sa vracal plný zážitkov domov ku nám do katedrálneho chrámu, kde akurát skončil vianočný koncert chlapčenského speváckeho zboru z

Napísal Balek Robert
Streda, 06 Január 2010 12:10

Irkutska. Uuuf, nestihol som ho, hoci som chcel. Tak veľa akcií sa jednoducho stihnúť nedá. Bol to bohatý deň.

Konferencia všetkých kňazov a rehoľníkov Irkutskej diecézy

{joomplu:2747 left}Bohatý na zážitky bol aj čas konferencie kňazov a rehoľníkov celej našej Irkutskej diecézy (tá rozlohou najväčšia diecéza na svete). Konferencia sa konala 9.-11.12. 2009 neďaleko Bajkalu v turbáze (turistickej chate). Stretnúť a spoznať osobne v jednom čase prakticky všetkých misionárov - kňazov a rehoľníkov pracujúcich v Sibíri a na Ďalekom východe, bola pre mňa úžasná skúsenosť. Veď takéto stretnutie sa naposledy organizovalo pred siedmymi rokmi. Odvtedy sa takto spoločne všetci stretnúť nestihli. Mám od Pána to privilegium, že rok, v ktorom som prišiel na misie do Ruska, je významný aj preto, lebo v ňom ubehlo 10 rokov od vysviacky nášho biskupa Kyrila Klimoviča. A tak túto oslavu výročia spojili so stretnutím všetkých kňazov a rehoľníkov jeho diecézy. Pán ma má veľmi rád. Spoznal som veľa zaujímavých ľudí, ktorí sa stali za takú krátku chvíľu pre mňa príkladmi, a niektorí aj dobrými priateľmi. Som veľmi rád. Aj preto, lebo som sa mohol po troch mesiacoch konečne stretnúť so svojim spolubratom Miškom Marhefkom, ktorý pricestoval do Irkutska aj so spolubratmi z Blagoveščenska. Tak sme sa dostatočne dlho rozprávali a delili o svoje nové skúsenosti z Ruska. Bolo to vynikajúce - po dlhšom čase sa spokojne porozprávať vo svojom rodnom jazyku s vedomím, že ti druhý dokonale rozumie každé slovo. Uuuuf. Jednoducho parááááda. [FOTKY z konferencie](#) [si môžete pozrieť spolu so mnou](#) .

Zaujímavosti z pohľadu Pravoslávnej cirkvi

V programe boli viaceré konferenčné prednášky na rôzne témy, stretnutie s pravoslávny kňazom, ktorý nás poinformoval o zaujímavých veciach. Jednou z nich bolo, že pravoslávna cirkev sa už prestala pozeráť na katolícku cirkev v Rusku ako na konkurenciu, pretože zistila, že katolíci jednoducho nemajú pravoslávnej cirkvi čím konkurovať, že sa im to jednoducho nedarí, pretože výsledky našej katolíckej misie sú mizivé. Pravoslávni jednoducho zistili, že im nepreberáme veriach na svoju katolícku stranu a to je vynikajúce – úprimne som sa potešil tomuto ich zisteniu. No a potom bolo zaujímavé aj zistenie, že katolícka cirkev je v podstate feudálna založená na strohom monarchizme – vláde jedného. No a pravoslávna cirkev je v tomto zmysle veľmi slobodná a voľná, pretože v nej to tak feudálne nie je, hoci zákony a pravidlá sú veľmi prísne a vo svojej diecéze má biskup prakticky neobmedzenú moc. V jeho mnohých tvrdeniach o pravoslávnej praxi s manželstvami, prijímaní nových veriach, manželstve kňazov a ďalších právnych postupoch som zistil, že v mnohých ohľadoch to má pravoslávna cirkev naozaj veľmi logicky a dobre usporiadané. Samozrejme nič nie je dokonalé a o niektorých tvrdeniach by sa dalo polemizovať, ale celkovo ako predstavenie pravoslávnej

Napísal Balek Robert
Streda, 06 Január 2010 12:10

cirkevi a jej pohľadu na svet okolo, sa mi prednáška tohto pravoslávneho kňaza veľmi páčila a aj ma obohatila. Je to veľmi dôležité vidieť svet očami pravoslávnych veriacich. Veď podľa jeho tvrdenia je duša ruského človeka v jadre pravoslávna a katolícka cirkev mu nedokáže dať nič lepšie, ako pravoslávna, pretože katolícka cirkev je v mnohom veľmi poznačená západnou kultúrou, ktorá je v súčasnosti v rozklade a sťahuje do svojho rozkladu aj Katolícku cirkev (2. Vatikánsky koncil a pod.) a tak ďalej a tak ďalej. Nuž zaujímavý pohľad... a rozhodne sa treba nad niektorými negatívnymi prvkami v našich životov ako katolíkov zamyslieť a zobrať si trochu príklad z konzervatívnosti našich východných bratov.

Bajkal

{joomplu:2661 left}Okrem prednášok sme a spoločných delení sa v skupinách bola v programe aj návšteva Bajkalu a aj Bajkalského múzea, kde sme sa dozvedeli obrovské množstvo nových informácií o Bajkale. Napr. v Bajkale žijú okrem rýb aj maličké raky a to prosím pekne aj v hĺbke 1637 m, ktoré neustále pozerajú všetko, čo padne na dno Bajkalu mŕtve - až do kostičiek obhryzú všetko, čo sa obhrýzť dá a vďaka nim je voda v Bajkale vždy veľmi čistá, priam by sa dalo povedať ako destilovaná voda. Z tohto dôvodu sa musí do niektorých dediniek okolo Bajkalu dovážať minerálna voda aspoň s minimálnym obsahom minerálov, pretože všetci vieme, že destilovanú vodu piť my ľudia nesmieme dlhodobo, pretože spôsobuje vyplavovanie tých minerálov, ktoré už v tele sú a tak môže úplne narušiť a rozvrátiť metabolizmus človeka. Nuž máš okolo seba 20% pitnej vody, ktorá sa do Bajkalu zbiera z územia pol milióna štvorcových kilometrov, a nemôžeš ju dlho piť - nepríjemné. Bajkal je stále v pohybe, neustále sú v jeho okolí zemetrasenia, dokonca v roku 1862 bolo tak silné zemetrasenie, {joomplu:2642 left}že spôsobilo zosuv celej platne brehu Bajkalu s rozlohou 230 km štvorcových pod vodu v priebehu pár minút. V tak krátkom čase sa ponorilo hlboko pod vodu niekoľko dedín aj s dedinčanmi, domácimi zvieratami a všetkým, čo sa v tom čase v dedinách nachádzalo. Obrovská katastrofa. Mnohí si spomínajú na svojich príbuzných, ktorí vtedy v daných dedinách zomreli. Teraz sa táto časť Bajkalu nazýva "Podval". Okrem toho sa v Bajkale ževraj nachádza jedna rybka - celá priesvitná, pretože z väčšej časti tvorí jej telo tuk. Je schopná postupne schádzať do obrovských hĺbok Bajkalu a nič sa jej v tak veľkom tlaku vody nestane. Už neviem ako sa presne volá, ale niektorí mi hovorili, že napríklad omuľa kedysi lovili z veľkých hĺbok tak, že rozťahli veľké siete a ryby, ktoré sa do siete chytili potom vyťahovali dosť rýchlo do svojich člnov. Vyťahovali však už úplne roztrhané ryby na kúsky, pretože rýchla zmena tlaku vody spôsobila, že ich zvnútra tlak roztrhol. Potom už len takto "pomleté" mäso ďalej rýchlejšie spracovávali - nuž nemali roboty s rozrezávaním rýb. Trošku drastický spôsob, však? Nečudo. Pani sprievodkyňa nám ukazovala jednu oceľovú či akú rúru. Obyčajne ju otvorenú spúšťali do veľkých hĺbok, aby tam niečo merali a takisto nabrali do nej asi vzorku vody. No raz spustili omylom zatvorenú rúru a keď ju vybrali, uvideli úplne skrútenú stiahnutú zdeformovanú rúru, akoby po nej prešiel niekoľkotonový vlak - takú silu má voda a jej tlak. Nuž neviem, ako v tej hĺbke žijú tí raci no ale Pán si to už nejako zariadil.

Napísal Balek Robert
Streda, 06 Január 2010 12:10

{joomplu:2650 left}Veľmi krásnym zážitkom bolo stretnutie sa s bajkalskou "ňerpou" alebo tuleňom. Boli to dve samičky v provizórnom bazéne v múzeu, ktoré s nami aj komunikovali a hrali sa. Bolo to zábavné pozorovať ich. Tento druh tuleňa sa nachádza iba v Bajkale a živí sa rybami "Golomjankami" za ktorými sa potápa aj do hĺbky 500 m. Veľmi veľa zaujímavostí ohľadom ich života v Bajkale sa nedá rozozprávať naraz a tak niekedy inokedy (viac o nich sa dozviete v [článku o tuleňoch na Bajkale](#)).

Okrem statickej prehliadky múzea je možnosť zísť až na dno Bajkalu a pozrieť si jeho dno v malej ponorke. Nie nebojte sa, nebolo to naozaj (aj keď by som to rád skúsil ako to urobil aj Putin, keď navštívil Bajkal - v ponorke sa ponoril až do najhlbšej časti Bajkalu uuf to musel byť zážitok). My sme sedeli v jednej miestnosti, ktorá bola upravená do podoby ponorky s okrúhlymi okienkami kde premietali z viacerých strán videozáznamy zostupu do hĺbky Bajkalu aj s dialógom posádky, ktorá komentovala celý zostup, čo sa kde nachádza, aké ryby ešte v tejto hĺbke plávajú a nakoniec račky na dne Bajkalu - uuužasny zážitok. Odporúčam neobísť, ak sa rozhodnete prísť na Bajkal. [FOTKY z Bajkalu na začiatku zimy a z múzea na Bajkale](#) si môžete pozrieť spolu so mnou.

Spoločná sv. omša a večera

{joomplu:2766 left}Celá konferencia sa zakončila spoločnou sv. omšou s 5-timi biskupmi v našej katedrále ([FOTKY si môžete pozrieť tu](#)) a večerou v Ukrajinskej reštaurácii v Irkutsku , kde sme pri dobových fotografiách nášho biskupa ako dieťaťa, študenta s účesom ala 70. roky, a jednoduchom a dobrom jedle spoločne strávili ešte príjemný večer a na ďalší deň sa už postupne všetci rozchádzali späť do svojich farností. Niektorí museli cestovať späť lietadlom 15-24 hodín, iní vo vlaku niekoľko dní. Tak veľké sú vzdialenosti v našej diecéze s 10 miliónmi km2. Stálo to však za to, pretože ako povedal môj farár a spolubrat Vlodek, prakticky všetci misionári žijú dlhé mesiace ďaleko od všetkých osamotení vo svojich farnostiach a takéto spoločné stretnutie aspoň raz za rok ich veľmi posilní a podrží aj v ťažkých chvíľach samoty. S dôverou v Pána, ktorý si vybaví financie na ich cestu na takéto stretnutie cez dobrých ľudí a sponzorov, sa možno podaria aj ďalšie podobné konferencie ako táto v Irkutsku. Všetko závisí od otvorenosti srdc. Tu chcem poďakovať všetkým vám, ktorí aj finančne pomáhate misiám. Bez vašich obiet by sa podobné stretnutia nikdy neuskutočnili. Ktovie, koľko misionárov a tým aj veriacich sa takto zachránilo, povzbudilo do ďalšej ťažkej misijnej práci hlavne tu v Ruskej zemi. Ešte raz, vďaka! Nech vám to Pán odplatí na požehnaní všetkého, čo robíte.

Ozdobovanie chrámu na moje prvé Vianoce v Rusku

Irkutsk 10 - Prvé Vianoce a Nový rok v Rusku

Napísal Balek Robert
Streda, 06 Január 2010 12:10

Posledné, s čím sa chcem s vami podeliť, sú moje prvé Vianoce, strávené v Rusku. Všetko sa začínalo prípravou ozdobenia chrámu. Naši veriaci odišli v jeden deň do sibírskej tajgy a priniesli so sebou jólačky (jedličky) – tak som si myslel, aké budú krásne – tu v Sibíri - jedle krásne ako nikde vo svete. No ako som sa pozrel na tie obrovské „jedle“, strpol som od úžasu – v prvom rade to neboli jedličky ale smreký a po druhé boli tak riedunké, z polovice suchunké, no jednoducho ledva ihličie na nich držalo... No koniec, povedal som si, tak všeličo som čakal ale toto? Oproti tým hustým jedličkám u nás na Slovensku to bolo biedunké... A ku môjmu údivu všetci v chráme aj veriaci aj moji spolubratia sa vytešovali aké krásne stromčeky sme zohnali do nášho chrámu. Nuž pravdepodobne to v tej sibírskej tajge nevyzerá tak, ako som si to predstavoval. Veď sme sa aj v škole na ruskej geografii učili, že to s ekológiou ide dolu vodou hlavne v Irkutskej oblasti a v okolí Bajkalu – veľké znečistenie fabrikami a dolovaním nerastných surovín. Nevadí, stromčeky určite okrášlia ženy tak, že nakoniec budú krásne – pomyslel som si. No po ukončení celého chrámu bolo na stromčekoch zopár guliek, svetielká a nejaké to pozlátko... Skromné a hlavne všetci sa vytešovali aké krásne ozdobené stromčeky máme v chráme. Joj, ten náš seminár v Bratislave ma moc nevychoval na misionárske podmienky. Tam to bolo vždy vyzdobené do poslednej bodky tak nádherne, až to bolí - no ťažko porovnávať. Povedal som si, že tu v Irkutsku budú dôležité naše srdcia. Čo z nádhernej výzdoby, ak je v srdciach a mysliach pusto, smutno, uponáhľane, hnev a nadôvažok všetko bez Ježiša – on iba ako jedna z dekorácií na našej pýche...

Svet okolo nás 24.12. večer

V Štedrý deň po doobedňajšej sv. omši sme sa všetci pripravovali – každý po svojom - na spoločnú večeru s otcom biskupom Kyrilom o piatej večer v kúrii. Pripravené boli jedlá z rôznych národných kuchýň – gruzínskej, poľskej, ruskej... Tesne pred začiatkom večere som sa pozrel z okna na svet okolo katedrály. Na ulici bolo vidno mnoho ponáhľajúcich sa ľudí z práce, ani len netušiacich o tom, že my tu neďaleko nich oslavujeme príchod Spasiteľa. V Rusku sú totiž dni 24.12. a 25.12. normálnymi pracovnými dňami ako iné v roku. Nikto nič neoslavuje, nikde sa nekrášlia stromčeky, nepripravujú sa darčeky. Len zopár katolíkov, ktorí stihnú prísť z práce večer okolo siedmej, narýchlo pripraví skromnú večeru bez tradícií, ktoré ešte nemajú vypestované, pretože nieto odkiaľ. Od okna trochu zadumaný som sa vrátil späť ku krásne prestretému stolu v kúrii a nadýchol sa vianočnej atmosféry.

Moja prvá Štedrá večera v Rusku

Na začiatku večere všetkých kňazov a rehoľných bratov a sestry z Irkutska zobraňoch okolo sviatočného stola privítal otec biskup pár teplými slovami, po ktorých sa prečítala stať z evanjelia podľa Lukáša o Ježišom narodení a po modlitbe a prípitku každý dostal do ruky

veľkú oplátku, s ktorou podľa starého poľského zvyku mal prísť ku každému človeku v miestnosti a popriať mu k narodeniu Krista niečo od srdca... Veľmi pekná tradícia, hoci nie priamo ruská, ale veľmi pekná. Každému osobne odštipnete z jeho oplátky kúsok a on z vašej a pritom si vzájomne poprajete všetko, čo vám leží na srdci a úprimne sa s ním pozdravíte objatím – v Rusku sú väčšinou predpísané tri objatia, ale nikto sa neurazí, keď sa s ním pozdravíte len jeden raz (sprava či zľava). Nuž trvalo to viac ako pol hodinu, kým každý každému zaprial čo chcel. Potom sme si sadli a začala večera s predjedlom - rôznymi šalátmi z fazule, rýb, mrkvy a z ďalších dobrôt, potom s fialovou polievkou (čistá fialová voda – akýsi druh boršču s pilmení – v uvarenom ceste zakrútené pomleté mäso), no a nakoniec s rybami na rôzne spôsoby so zemiakmi, ryžou i šalátmi. Nakoniec bolo niečo ako dezert podobné pudingu (ale nebol to puding), v ktorom boli všetky možné dobroty – orechy, hrozienka, sušené ovocie – všetko starostlivo premiešané vo veľkú hustú hnedú masu, ktorú ste si mohli nabráť naberačkou do misky a lyžičkou pomaličky okusovať. Zobral som si len kúsok ako experiment – bolo to chutné, ale malo to chuť, ktorú som nevedel presne definovať, úplne inú ako čokolievku, čo som kedy jedol. Nuž a toto bolo tuším priamo ruské národné jedlo. Okrem toho boli na stole položené popri káve a čaji aj niekoľko koláčov, ktoré napiekli sestry a naša kuchárka Chanum. Potom sa začali rozdávať darčeky – jednoduché pre každého – knižka so sladkosťami, pričom sestry dostali okrem toho ešte také stromčeky zo sladkostí – ručná práca jednej z našich veriacich žie. Potom sme sa ešte dlho rozprávali a okolo ôsmej sme sa každý rozišli do svojich izieb, domov a čakali na polnočnú sv. omšu v katedrále.

Po Štedrej večeri s oslávencom

Keďže spolubratia mali každý už svoju prácu, zostal som vo svojej izbičke sám. Tak som si pustil slovenské vianočné piesne, sadol som si na svoje kreslo a trošku posmutnel. Predsa len prvé Vianoce ďaleko od domoviny, Slovenska, od rodiny... Predsa len sú to tisíce kilometrov... Zo smútku a nostalgie ma prebrala spásonosná myšlienka – a predsa jeden, ktorého som dobre poznal na Slovensku, je aj tu v Irkutsku, a môžem sa s ním porozprávať, trošku pobudnúť v jeho prítomnosti a aspoň trošku sa tak potešiť – dnešný oslávenec. Uvedomil som si, že je priamo vedľa mňa – ten istý včera, dnes, naveky, ten istý na Slovensku, či v Sibíri. A tak som sa s ním hodnú chvíľu rozprával, hodnú chvíľu len tak pobudol v tichu jeho prítomnosti, položil sa v srdci vedľa neho do jasličiek a len tak cítil jeho blízkosť, jeho dych a všetkých okolo. Zopár sĺz pri piesni Tichá noc, svätá noc – no nie sĺz smútku ale šťastia, že som tak blízko neho, hoci tak ďaleko od svojich blízkych. Srdce sa uvoľnilo a keď ešte zavolali rodičia zo Slovenska s pár vinšami, Miško Marhefka z Blagoveščenska, kde majú o hodinu viac a zopár priateľov zo Slovenska, hneď sa srdce naplnilo pokojom a radosťou. Chvíľku som si pospal spolu s Ježišom v jasličkách a potom s pokojným srdcom odchádzal na polnočnú do nášho chrámu.

Polnočná sv. omša v Irkutsku

Čakal som málo ľudí, predsa len vonku bolo niečo medzi -35 a -40. Neveril som, že ľudia prídu. Na moje veľké prekvapenie bol chrám plný. To znamená všetky lavičky boli obsadené, čo sa nestáva ani v nedeľu – jednoducho na naše pomery bol kostol nabitý. To ma potešilo. Hore na chóre sa pripravoval nejaký zbor a ja som kráčal spokojný do sakristie, kde už boli všetci kňazi s otcom biskupom. Na začiatku sv. omše čítal otec Vlodek aj Tomáš nejaké modlitby a úvahy o Ježišovom narodení z modlitebníka a potom sme sa o polnoci spolu s otcom biskupom s Ježiškom v rukách pohli od sakristie k nevel'kému betlehemu v chráme, kde za určitých modlitieb otec biskup položil Ježiška do jasličiek a začala náááádherná polnočná sv. omša s takými spevmi, ktoré som vôbec nečakal. Zbor z Irkutska na profesionálnej úrovni spieval vianočné ruské piesne tak nádherne, že som len zatvoril oči, aby ma nič nerušilo a vo svojej duši lietal spolu s anjelmi unášaný tónmi nádherných hlasov spevákov. Moja duša sa nabažila nádherou ako už dávno nie. Všeličo som si predstavoval, keď som odchádzal do Ruska na misie, ako to tam bude ťažké, chudobné aj čo sa týka spevu a kultúry, ale polnočná sv. omša ma presvedčila, že Irkutsk úrovňou hudby, spevu a kultúry ďaleko prevyšuje mnohé mestá u nás na Slovensku. Jednoducho to bolo na vysokej profesionálnej úrovni. A viete, ako mám ja rád hudbu... Bol to balzam na moju dušu. Ďakujem, Bože, ty sa vždy kráľovsky postaráš o svojich milovaných a bohato im vynahradíš, čo sa rozhodli pre teba opustiť... Tak sa Pán postaral o moju skrehnutú dušu.

Vianočné prania po polnočnej

Na dôvažok po sv. omši náš farárko Vlodek pozval všetkých veriacich do katechetickej miestnosti odštipnúť si z vianočnej oplátky a popriať všetko dobré k narodeniu Krista. A tak okrem našich veriacich v chráme som sa dostatočne porozprával aj so spevákmi zo zboru, ktorí čakali na odvoz do svojich domovov, keďže MHD v Irkutsku tak neskoro v noci už nepracuje. S poslednými veriacimi sme sa rozlúčili okolo tretej v noci a odišli spať. Ráno bola o jedenástej sv. omša. Nuž a na ňu prišlo žalostne málo ľudí. Prečo? Nuž tento rok vyšlo Narodenie Pána na piatok, čo je v Rusku, ako som už povedal na začiatku, normálny pracovný deň. Jednoducho sa mnohým nepodarilo vysvetliť zamestnávateľom, že oni majú v cirkvi veľký sviatok. Chceš déngi (peniaze) tak pracuj. Nuž a preto boli prakticky všetci veriaci v tento deň v práci – ako do práce ráno prišli, neviem, keď určite neskoro v noci šli spať. Od nás z katedrály to majú mnohí aj viac ako hodinu cesty domov (a bývajú ešte stále v Irkutsku). Na večernú sv. omšu o šiestej takisto neprišlo veľa ľudí – pár veriacich, pretože to ešte mnohí boli v práci a jednoducho s hodinovou cestou do katedrály by to nijako nestihli. Takže takto sme v chráme oslávili jeden z najväčších sviatkov kresťanstva. Piatok nie je nedeľa. S Veľkou nocou je to ľahšie, pretože tá je vždy v nedeľu.

Jasličková pobožnosť

{joomplu:2089 left}V nedeľu 27.12. na sviatok sv. rodiny sme mali po sv. omši krááásnu jasličkovú pobožnosť (viflejemskij spektakl'). Deti mali krásne kostýmy, ktoré urobila jedna z našich veriach a hrali naozaj profesionálne – môžete si to pozrieť na [FOTKÁCH z jasličkovej pobožnosti](#)

ale aj na [VIDEÁCH](#) z jasličkovej pobožnosti z Irkutska. S tou istou jasličkovou sa objavili naši malí krpci aj 4. Januára na festivale jasličkových pobožností z farností okolo Irkutska – prišli deti z Angarska a z Usolia. Boli to nádherné jasličkové. A medziiným som sa zoznámil s ďalšími deťmi a mladými z iných farností. Pozvali ma prísť k nim niekedy, tak uvidím, ako sa mi to podarí. Veľmi otvorení sympatickí ľudkovia. Potešili ma. Pozrieť si to tiež môžete na [FOTKÁCH](#) a [VIDEÁCH](#) z festivalu jasličkových pobožností. No a po jasličkovej pobožnosti sme odcestovali na dekanátne stretnutie kňazov a rehoľníkov do mesta Ulan-Ude, kde sa mimo iného nachádza aj najväčšia hlava Lenina na svete. Pozrite si to určite na [FOTOGRAFIÁCH z Ulan-Ude](#)

.

Duchovné cvičenia pre manželov a mladých

Hneď po festivale sme sa odobrali na malé duchovné cvičenia pre manželské páry do Listvianky pri Bajkale, kde som sa ešte bližšie zoznámil s manželmi z našej farnosti, ale aj z Veršiny a Bratska. Veeel'mi príjemné stretnutia s veľmi krásnymi ľuďmi, ktorí rozprávali mnoho zaujímavých aj zábavných príbehov zo svojho života, aj zo svojho zoznamovania sa a zaľúbenia. Po cvičeniach s manželmi máme ešte stretnutie s mladými. Nie je ich zatiaľ v Irkutsku veľa, pretože sa mnohí už poženili alebo odišli do iných miest za prácou alebo štúdiom a noví mladí ešte jednoducho nedorástli. Detí je však dosť, takže len treba pár rôčkov počkať. Všetky stretnutia a duchovné cvičenia sa však nezaobídu bez financií dobrodincov, pretože ľudia tu si takéto duchovné cvičenia a stretnutia jednoducho v plnej miere nemôžu dovoliť. Preto by som chcel touto cestou poďakovať každému, kto aspoň kúskom svojej obety podporil a podporí misie nielen v Rusku tu na Sibíri ale aj inde vo svete. Nech vám to Boh odmení predovšetkým na požehnaní každého vášho kroku v novom roku, ochranou každého vášho milovaného príbuzného, známeho či priateľa, silným zdravím a predovšetkým hlbokou túžbou po Tom, ktorý prišiel z lásky k nám, aby nás opäť priviedol späť do domu nášho Otca.

Fotogalérie k článku:

Irkutsk - Vianoce a Nový rok

- Jasličková pobožnosť
- Ľadové sochy v Irkutsku
- Sv. Mikuláš a darčeky
- Ulan-Ude a Lenin

Bajkal - Obnova s mladými v zime

Konferencia kňazov a rehoľníkov celej Irkutskej diecézy

- 1.sv.omša a konferencia
- 2. sv. omša
- Bajkal
- Slávnosť a večera